

Arrest

nr. 299 294 van 21 december 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 10 juni 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 mei 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 16 juni 2023 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. HUYSMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die loco advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker betreedt op 8 november 2022 het Schengengrondgebied via Dortmund, Duitsland.

1.2. Op 29 november 2022 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, meer bepaald als broer van een Portugese onderdaan. Op 17 mei 2023 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen die tezamen in een bijlage 20 aan verzoeker ter kennis werden gebracht en die luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 29.11.2022 werd ingediend door:

Naam: [I.]

Voorna(a)m(en): [D.]

Nationaliteit: Georgië

Geboortedatum: [1984]

Geboorteplaats: [...]

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 29.11.2022 gezinshereniging aan met zijn broer, [I.P.] (RR: [...]) van Portugese nationaliteit.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

** Paspoort met nummer [...] geldig tot [...], uit dit paspoort blijkt dat betrokkene vertrokken is in Georgië op 08.11.2022 en aangekomen in Dortmund op dezelfde dag.*

** geboorteaktes als bewijzen van verwantschap*

** Certificaat van Moneytrans met bewijzen van overmaken van geld vanwege de referentiepersoon aan betrokkene in de periode vanaf 20.07.2020 tot en met 05.11.2022.*

** Attest OCMW Sint-Katelijne-Waver dd 06.12.2022 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat hij niet gerechtigd is op maatschappelijke integratie en niet ten laste is van het OCMW van Sint-Katelijne-Waver. Eenzelfde attest op naam van de referentiepersoon.*

** Bewijs van Revenu Service - Service Department N° [...] dd 17.01.2023 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat er geen informatie is betreffende belastbaar inkomen op naam van betrokkene voor de periode van 01.12.2022 tot en met 31.12.2022. Dit bewijs vermeldt dat betrokkene individueel ondernemer is, en het is volstrekt logisch dat er voor deze periode geen informatie beschikbaar is gezien betrokkene op dit moment reeds in België verbleef. Het document is dan ook niet meer relevant. Het kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen. Wel in tegendeel, betrokkene was zelfstandig ondernemer en was dus wel degelijk vermogend.*

** Bewijs van Ministry of Justice of Georgia, National Agency of Public Registry N° [...] dd 14.12.2022 op naam van betrokkene, waaruit blijkt dat hij niet geregistreerd staat voor een eigendom. Ook dit bewijs kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen. Het bewijs vermeldt uitdrukkelijk dat de gegevens van het register van rechten op onroerend goed geen volledige doorzoeking van onroerende zaken die eigendom zijn van een persoon die zijn naam gebruikt, bieden. Bovendien is het bewijs ook niet meer relevant gezien betrokkene reeds in België verbleef.*

** Loonbrieven op naam van de referentiepersoon van zijn tewerkstelling bij [V.O.H.J.] Transport Belgium NV.*

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin

van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat hieromtrent geen documenten werden voorgelegd. Het gegeven dat betrokkene op 29.11.2022 opnieuw officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. We kunnen opmerken dat betrokkene reeds verbleef in België sedert 03.11.2015 en sedert 08.04.2016 opnieuw naar Georgië is teruggekeerd.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine, wel in tegendeel, er niet werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine effectief ten laste was van de referentiepersoon. Gelet de onvermogenheid niet afdoende werd aangetoond werden de bewijzen van overmaken van geld niet nader bekeken, ze doen verder geen afbreuk aan bovenstaande Stelling. Bovendien is het niet ernstig te nemen dat betrokkene wel degelijk afhankelijk was van enige financiële ondersteuning van de referentiepersoon om in zijn levensonderhoud te voorzien.

Het gegeven dat betrokkene op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de période voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar zijn/haar adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het

grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend in Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen in New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het VN-Kinderrechtenverdrag), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

“1. De motivering in de bestreden beslissing :

Aangezien de motivering van de weigeringsbeslissing inzake de aangevraagde verblijfsmachtiging als volgt luidt :

[...]

Aangezien het bevel het grondgebied te verlaten gebaseerd is op volgende motieven :

[...]

Aangezien de beide aangevochten beslissingen, foutief en onafdoende gemotiveerd zijn en zulks een schending uitmaakt van de motiveringsplicht ;

Aangezien mocht DVZ het haar voorgelegde, gedetailleerde dossier onderzocht gelezen en geanalyseerd hebben, dan zou ze deze beslissing niet genomen hebben ;

2. Juridisch kader :

Aangezien overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden;

Aangezien artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.7.1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder hun toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd;

Dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn ;

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing;

De motivering is niet afdoende als het gaat om:

vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule, D., De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet TVVR 1993, 67 e.v.);

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur bij het nemen van een bepaalde beslissing deze zorgvuldig moet voorbereiden, nemen en uitvoeren. Dit houdt ondermeer in dat het bestuur op zorgvuldige wijze feiten moet vergaren ;

Art 8 van het EVRM houdt in dat het privé en gezinsleven van familieleden dient beschermd te worden ;

3. Toetsing :

De materiële motiveringsplicht werd geschonden :

1.

Iedere administratieve rechtshandeling moet worden gedragen door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn, maw, de beslissing moet worden gedragen door deugdelijke motieven. Dit houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvSt, Decruynaere, nr. 100.940, 20.11.2001);

De motieven der bestreden beslissing stellen niets anders dan een standaardmotivering daar die aangehaald wordt en niets anders ;

2.

De 'motivering' komt, zoals hoger aangetoond, neer op een te summiere materiële motivering.

Summiere motiveringen worden niet aanvaard (RvSt, DEBOES, nr 85.308, 15.2.2000; RvSt. DEGENEFÉ, nr 63.020, 12.11.1996)

2.1

Doordat de aangevochten beslissingen dd. 17.5.2022, betekend op 30.5.23, geen rekening houden met de feitelijke omstandigheden eigen aan deze zaak ;

Dat deze nochtans voldoende uiteengezet werden door verzoekster in de gedinginleidende aanvraag en de bewijsstukken hierbij gevoegd en de hoger onder 'I. De Feiten' duidelijk weergegeven en herhaald in huidige beroepsverzoekschrift ;

Dat deze DVZ voldoende bekend zijn en deze feitelijke omstandigheden nog steeds bestaan in hoofde van verzoeker,

en DVZ daardoor de wet miskent,

waar zij simpelweg vaststelt in de weigeringsbeslissing dat

betrokkene niet aantoonde dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine ni dat er niet werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine dat hij effectief ten laste was van de referentiepersoon

en dat het bevel het grondgebied te verlaten gebaseerd is op volgende motieven :

“1. gezins en familieleden : betrokkene behoort niet tot het kerngezin van de referentiepersoon, de afhankelijkheidsrelatie wordt betwist en andere elementen van afhankelijkheid worden niet aangetoond.,

2. hoger belang van het kind : geen minderjarige kinderen betrokken in België.,

3. gezondheidstoestand : geen medische contra-indicatie voor terugkeer naar het land van herkomst.

DVZ besluit derhalve volledig onterecht verzoeker te expulseren via het betekenen van een bevel het grondgebied te verlaten ;

Terwijl overeenkomstig art. 62 van de Vreemdelingenwet en artt. 2 en 3 van de Wet van 29.7.1991 alle administratieve beslissingen en betuurshandelingen uitdrukkelijk moeten gemotiveerd worden ;

Dat in casu een duidelijke schending van de motiveringsplicht, minstens van de materiele motiveringsplicht, en de beginselen van behoorlijk bestuur aan de orde zijn gezien DVZ alle feitelijke omstandigheden aan de zaak niet in ogenschouw neemt ;

Dat had zij dit wel gedaan, dan had zij vastgesteld dat er geen reden was om in hoofde van verzoekster een beslissing tot weigering van verblijfsvergunning op te leggen ;

De RvV is immers bevoegd om na te gaan of DVZ bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit gekomen is ;

De feitelijke gegevens, bewezen aan de hand van stukken, worden nogmaals kort uiteengezet bij de bespreking der weerlegging van de door DVZ gehanteerde motieven, nl :

Verzoeker vroeg gezinshereniging aan op 29.11.2022 met zijn broer [I.P.] [RR...], van Portugese nationaliteit, wonende te [...] ;

In toepassing van art. 47/3 § 2 van de wet van 15.12.1980 leverde verzoeker tijdig de door de wet vereiste documenten binnen ;

Verzoeker, familielid van een Unieburger en diens echtgenote, is afhankelijk van de materiele bijstand van de persoon die hij komt vervoegen. Dit om minimaal te kunnen overleven in zijn herkomstland. De overheid moet rekening houden met de financiële en sociale omstandigheden van verzoeker ;

Verzoeker dient derhalve het bewijs te leveren dat hij financieel en of materieel ten laste valt van de Unieburger dewelke hij komt vervoegen, waaraan hij in casu ook voldoet ;

Het 'ten laste zijn' is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden (HVJ 16.1.2014, Reyes, C-423/12 en HVJ 9.1.2007, Jia, C-1 /05) ;

DVZ heeft zich inzake op 1 element gesteund, nl dat verzoeker niet kunnen bewijzen dat hij voorafgaand aan zijn aanvraag tot gezinshereniging in zijn land van oorsprong reeds ten laste was van de referentiepersoon ;

DVZ heeft hierbij geen rekening gehouden met andere bewijsmiddelen, wat in strijd is met de rechtspraak van het Hof van Justitie ;

DVZ hanteert haar eigen criteria en interpreteert deze zeer streng : zoals oa overschrijvingen gedurende 6 maanden (wat strijdig is met de mededeling van de Europese Commissie);

In casu legt verzoeker overschrijvingen van geldtransferten voor van zijn broer naar hem in de periode 20.7.2020 tem 5.11.2022, wat maw meer dan 6 maanden inhoudt ;

DVZ heeft deze geldtransferten niet eens onderzocht ;

Dat de wetgeving trouwens geen minimale duur voorziet waarin de Belg of Unieburger bij stand moet verlenen aan verzoeker ;

De enige voorwaarde is dat deze structureel is en oprecht; de Moneytrans certificaten geven blijk van regelmaat en zijn oprecht ;

Ook legt verzoeker een document voor dat hij geen eigendom bezit en geen inkomsten in 12/2022 ;
DVZ besluit dat verzoeker in zijn hoedanigheid van ondernemer in Georgië wel degelijk vermogend zou zijn ; dit is een louter vermoeden en bewijst niets ;
Wetende dat in Georgië het gemiddeld maandloon van een werknemer 150 euro bedraagt en zelfs al zou verzoeker een maandloon van 150 euro gehad hebben, dan volstaat dit niet om van te leven, gezien de huurprijzen, prijzen van nutsvoorzieningen, voeding, kledij en dergelijke even hoog zijn als in België ;
Bovendien is DVZ op de hoogte van het feit dat verzoeker reeds in 2015 een eerste gezinshereniging aanvroeg met zijn broer, wat gebeurde uit pure noodzaak ;
Verzoeker besluit dan ook dat hij aan de voorwaarden van de wet voldaan heeft ;
Het bevel het grondgebied te verlaten is dan ook buiten alle proportie ;
De rechtspraak is in zake duidelijk : cfr RVS 9.6.2022, nr 253.942 :
"Wanneer de DVZ een bevel het grondgebied te verlaten neemt volstaat het niet alleen om het onwettig of verstreken verblijf vast te stellen om er rechtsgevolgen aan te koppelen. De overheid moet bij deze beslissing rekening houden met de grondrechten van de vreemdeling zoals beschreven in art 74/13 van de Verblijfswet. (Vw) De formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen vereist dat de DVZ de feitelijke en juridische gronden uiteenzet waarop deze is gebaseerd. Wanneer DVZ beveelt het grondgebied te verlaten, moet hij daarbij in het bijzonder rekening houden met de grondrechten van de vreemdeling en uitleggen hoe hij rekening heeft gehouden met de vereisten uit art 74/13 Vw, nl het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand. Een BGV heeft een eigen juridische draagwijdte en moet specifiek gemotiveerd zijn. Een BGV dat hier niet aan voldoet, schendt art 62, §2 Vw en art 3 van de Wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen van 29.7.1991.
Op grond van een niet correcte beoordeling der feiten heeft DVZ dan ook in alle onredelijkheid haar beslissing tot weigering van een verblijfsmachtiging gegeven zelfs gekoppeld aan een bevel het grondgebied te verlaten ;

Gezins en familieleven

Zowel in de weigeringsbeslissing als in het bevel om het grondgebied te verlaten stelt DVZ :
Dat het geen rekening dient te houden met de afhankelijkheidsrelatie bestaande tussen verzoeker en de referentiepersoon, dat het volgens DVZ gewone affectieve banden zijn en niets meer ;
De hogervermelde feiten bewijzen echter het tegendeel ;
Het onmiddellijk - zonder enige voorafgaande info vergaard te hebben - uitspreken van een weigeringsbeslissing en een BGV is niet alleen onzorgvuldig doch brengt ook wel erg verregaande gevolgen mee op menselijk en humanitair vlak ;
Door verzoeker terug te sturen naar zijn land van oorsprong, verplicht DVZ verzoeker zich af te scheiden van zijn broer, dewelke hem zijn hele leven reeds financieel en materieel en emotioneel/affectief ondersteunt, zeker sedert het overlijden van hun vader [J.L.] 1 jaar geleden ; DVZ schendt hierdoor zelf schromelijk art 3 en art 8 van het EVRM, dewelke het recht op gezins- en familiaal leven beschermt en art. 74/13 Vw ;
De in casu uitgesproken beslissingen van bevel grondgebied te verlaten vormt een duidelijke inmenging in het gezins- en familiaal leven van verzoeker ;
Aangezien de bestreden beslissingen dan ook niet getuigen van enige redelijkheid en dienen vernietigd ;
DVZ mag dan ook soeverein interpreteren doch zich niet beperken tot summiere en simplistische motiveringen ;
Aangezien in casu DVZ overduidelijk een compleet overhaaste beslissing genomen heeft, dewelke volledig in strijd is met de materiële motiveringsplicht ;

De formele motiveringsplicht werd geschonden ;

De formele motiveringsplicht valt uiteen in een evenredigheids- en een draagkrachtversie ;
Op grond van de evenredigheidsvereiste is het nodig dat de motivering evenredig is aan het belang van de beslissing. In casu betreft het een onontvankelijkheidsverklaring van een aanvraag tot verblijfsvergunning. De hierboven geciteerde motivering is niet evenredig aan het belang van de beslissing voor verzoekster. De gevolgen van de bestreden beslissing zijn dermate ernstig voor verzoeker dat zij de mogelijkheid moet hebben de redenen te kennen die aanleiding geven tot de negatieve beslissing ;
Om aan de draagkrachtversie voldaan te zijn, is het nodig dat de motivering voldoende concreet en precies is. Dit houdt in dat het bestuur geen vage bewoordingen mag gebruiken en dat de motivering moet toegepast zijn op de concrete situatie. Dit heeft tot gevolg dat algemene formuleringen uit den boze zijn.
De ratio legis hiervan is gelegen in het feit dat de overheid haar beoordelingsbevoegdheid effectief en met kennis van zaken moet kunnen uitoefenen. (RvSt, De Clercq, nr. 94.939, 28.2.1997) ;

*In casu beperkt DVZ zich tot het onredelijk toepassen van het opleggen van een beslissing inhoudende een bevel het grondgebied te verlaten, zonder rekening te houden met alle gebeurtenissen dewelke verzoeker getroffen hebben (cfr de feiten hogervermeld) ;
DVZ heeft een hoogst onmenselijke beslissing genomen door verzoekers' verblijfsaanvraag te weigeren;
Dit is duidelijk een onevenredige, onvoldoende precieze en individuele, en veel te vage motivering, zodat de formele motiveringsplicht geschonden is ;*

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden :

*Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding (RvSt, nr 154954, 14.2.2006)
Een louter routineuze en administratieve afhandeling van zaken wordt door de RvSt niet aanvaard.
DVZ heeft zich uitsluitend gebaseerd op een onzorgvuldige en niet geverifieerde analyse van het dossier in hoofde van verzoekster, waarbij deze geen enkele rekening gehouden heeft met het belang van verzoeker, wat een flagrante schending inhoudt van de zorgvuldigheidsplicht aangezien de DVZ niet met zorgvuldigheid haar beslissing heeft voorbereid en uitgevoerd.
De bestreden beslissing houdt dan ook een flagrante schending in van het beginsel van behoorlijk bestuur en van de uitdrukkelijk motivatieplicht ;
dat deze beslissing niet menselijk en niet correct is ;”.*

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken, waardoor het doel wordt bereikt dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt ook dat hij zowel de juridische als de feitelijke overwegingen kent die tot de bestreden beslissingen hebben geleid. Verzoeker houdt bovendien onterecht voor dat de bestreden beslissingen louter standaardmotiveringen zouden bevatten, waar hierin net concreet wordt gemotiveerd aan de hand van de door hem aangebrachte stukken en gegevens inzake de banden met zijn Portugese broer en zijn individuele situatie. Verzoeker is evenmin ernstig waar hij voorhoudt dat de bestreden beslissingen slechts summier of “simplistisch” zouden zijn gemotiveerd. Hij geeft ten slotte zelf verkort de motieven weer die in de tweede bestreden beslissing zijn opgenomen inzake de elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, zodat hij niet dienstig kan voorhouden dat geen motivering inzake dit wetsartikel is voorzien. Hij toont niet aan dat inzake enig aspect van zijn situatie onterecht geen motivering in de bestreden beslissingen is opgenomen. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de genoemde wetsbepalingen wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.3. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, doelt hij op een miskenning van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt daarnaast in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, in casu van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij of zij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt verzoeker aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen.

2.4. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden in eerste instantie onderzocht in het licht van de toepassing in de eerste bestreden beslissing van de bepalingen van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker diende een aanvraag tot gezinshereniging in als “*ander familielid*” van een burger van de Unie zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, meer bepaald in functie van zijn broer met de Portugese nationaliteit. Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”.

Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet stelt in dit verband verder als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

2.5. De Raad wijst er met betrekking tot de interpretatie van het begrip “*in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie*” in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet op dat dit artikel de omzetting vormt van artikel 3, lid 2, a) van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21). Deze bepaling luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”.

De Raad benadrukt dat het Hof van Justitie in het arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11) heeft gesteld dat de Uniewetgever “*een onderscheid heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt*” (punt 19).

Het Hof van Justitie heeft in het arrest Rahman verder de volgende uitlegging gegeven:

“Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijkt” in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen.

Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.

In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of

lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen.

Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woorden „overeenkomstig zijn nationaal recht” in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nrs. 21-24).

De wetgever heeft in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet duidelijk bepaald dat de “andere familieleden” van de burger van de Unie “in het land van herkomst” ten laste moeten zijn of deel moeten uitmaken van het gezin van de burger van de Unie. Naast de vereiste dat de aanvrager in het land van herkomst ofwel ten laste moet zijn van de burger van de Unie, ofwel deel moet uitmaken van diens gezin, heeft de Belgische wetgever in artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet tevens bepaald dat de aanvraag van het betrokken familielid erop moet zijn gericht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen. Dit blijkt duidelijk uit de bepaling dat de andere familieleden, bedoeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van of dat zij deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie “die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen”.

De bepalingen van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet moeten echter, zoals het Hof van Justitie heeft gesteld in het arrest Rahman, “verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, [van de Burgerschapsrichtlijn] en [zij mogen] die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven”. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn, die erin bestaan het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vrijwaren en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttig effect van het burgerschap van de Unie.

De artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben dus tot doel te voorkomen dat een burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijn ten laste zijn.

In het licht van deze doelstelling kan worden aangenomen dat het familielid dat verklaart bij de burger van de Unie in te wonen, moet aantonen dat hij bij deze Unieburger, en dus noodzakelijkerwijs in dezelfde staat, heeft verbleven, voordat de burger van de Unie zich in het gastland vestigde (zie ook de conclusie van advocaat-generaal Y. Bot, nrs. 86 en 90). In dit geval kan de derdelander, die in dezelfde staat verbleef als de burger van de Unie, een verblijf aanvragen teneinde de burger van de Unie “te begeleiden naar” het gastland waar deze burger het primair verblijfsrecht, dat is verbonden aan zijn recht op vrij verkeer, verwerft. De term “begeleiden” slaat noodzakelijkerwijze op een gezamenlijke grensoverschrijdende beweging van de burger van de Unie en het betrokken familielid.

Omtrent het begrip ‘ten laste zijn’ stelde het Hof van Justitie in het arrest Rahman verder het volgende:

“Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst” aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste” van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van

het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familie-band met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nrs. 31-33).

Het Hof van Justitie heeft zodoende uitgelegd dat de situatie van afhankelijkheid moet bestaan in het land van herkomst “op het ogenblik” dat de derdelander verzoekt om “*zich bij de burger van de Unie te voegen*” te wiens laste hij is. Hier geldt niet noodzakelijkerwijze de vereiste dat de derdelander op het ogenblik van de verblijfsaanvraag in dezelfde staat verblijft als de burger van de Unie. Ook aan de derdelander die niet in dezelfde staat verblijft als de burger van de Unie maar die niettemin aangeeft ten laste te zijn van de burger van de Unie moet, om tegemoet te komen aan de doelstelling van artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn, de mogelijkheid worden geboden om een verblijfsaanvraag in te dienen teneinde zich “*te voegen*” bij de burger van de Unie in het gastland waar deze laatste het primaire verblijfsrecht geniet.

Het familielid dat verklaart ten laste te zijn van de burger van de Unie moet dus niet noodzakelijkerwijze aantonen dat hij op het ogenblik van de verblijfsaanvraag in dezelfde staat verblijft en de burger van de Unie wenst “*te begeleiden*” naar het gastland, maar zijn verblijfsrecht moet overeenkomstig artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn tevens worden vergemakkelijkt indien hij aantoonst dat hij in het land van herkomst op het ogenblik van de verblijfsaanvraag afhankelijk is van deze burger van de Unie die hij wenst “*te vervoegen*” in het gastland waar de burger van de Unie het primair verblijfsrecht geniet.

Samenvattend merkt de Raad op dat het familielid dat verklaart in te wonen bij de burger van de Unie, vanuit één en dezelfde staat samen met deze burger van de Unie naar het gastland moet zijn gereisd (dit is “*begeleiden*”), terwijl het familielid dat verklaart afhankelijk te zijn van de burger van de Unie niet noodzakelijkerwijze vanuit dezelfde staat samen met die burger van de Unie naar het gastland moet zijn gereisd maar dat hij de burger van de Unie desgevallend ook vanuit zijn land van herkomst achterna kan reizen naar het gastland waar de burger van de Unie het primair verblijfsrecht geniet (dit is “*vervoegen*”). In dit laatste geval moet de situatie van afhankelijkheid bestaan in het land van herkomst van het familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is, zonder dat het familielid in dezelfde staat als de burger van de Unie heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nr. 33).

2.6. In de eerste bestreden beslissing gaat verweerder in op de verschillende door verzoeker ter staving van zijn aanvraag voorgelegde stukken. Zo kan hierin worden gelezen:

“Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, § 2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

** Paspoort met nummer 20AC46542 geldig tot 29.09.2031, uit dit paspoort blijkt dat betrokkene vertrokken is in Georgië op 08.11.2022 en aangekomen in Dortmund op dezelfde dag.*

** geboorteaktes als bewijzen van verwantschap*

** Certificaat van Moneytrans met bewijzen van overmaken van geld vanwege de referentiepersoon aan betrokkene in de periode vanaf 20.07.2020 tot en met 05.11.2022.*

** Attest OCMW Sint-Katelijne-Waver dd 06.12.2022 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat hij niet gerechtigd is op maatschappelijke integratie en niet ten laste is van het OCMW van Sint-Katelijne-Waver. Eenzelfde attest op naam van de referentiepersoon.*

** Bewijs van Revenu Service - Service Department N° [...] dd 17.01.2023 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat er geen informatie is betreffende belastbaar inkomen op naam van betrokkene voor de periode van 01.12.2022 tot en met 31.12.2022. Dit bewijs vermeldt dat betrokkene individueel ondernemer is, en het is volstrekt logisch dat er voor deze periode geen informatie beschikbaar is gezien betrokkene op dit moment reeds in België verbleef. Het document is dan ook niet meer relevant. Het kan dan ook niet*

aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen. Wel in tegendeel, betrokkene was zelfstandig ondernemer en was dus wel degelijk vermogend.

** Bewijs van Ministry of Justice of Georgia, National Agency of Public Registry N° [...] dd 14.12.2022 op naam van betrokkene, waaruit blijkt dat hij niet geregistreerd staat voor een eigendom. Ook dit bewijs kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen. Het bewijs vermeld uitdrukkelijk dat de gegevens van het register van rechten op onroerend goed geen volledige doorzoeking van onroerende zaken die eigendom zijn van een persoon die zijn naam gebruikt, bieden. Bovendien is het bewijs ook niet meer relevant gezien betrokkene reeds in België verbleef.*

** Loonbrieven op naam van de referentiepersoon van zijn tewerkstelling bij [V.O.H.J.] Transport Belgium NV.*

Verzoeker geeft op zich niet aan dat de weergave van de door hem voorgelegde stukken in de eerste bestreden beslissing incorrect of onvolledig is.

2.7. Op basis van de voormelde vaststellingen oordeelt verweerder in eerste instantie dat verzoeker geen documenten heeft voorgelegd waaruit blijkt dat hij voorafgaand aan de huidige aanvraag en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Verzoeker geeft niet aan dit motief te betwisten.

2.8. In tweede instantie stelt verweerder vast dat verzoeker aan de hand van de voormelde voorgelegde stukken evenmin heeft kunnen overtuigen dat hij voorafgaand aan de huidige aanvraag en reeds van in het land van herkomst ten laste is van zijn Portugese broer, nu hij niet heeft aangetoond dat hij in zijn land van herkomst voor de komst naar België onvermogend en daadwerkelijk ten laste was. Uit de motivering komt duidelijk naar voor dat verweerder integendeel van mening is dat verzoeker in het land van herkomst wel degelijk beschikte over eigen inkomsten, nu hij er zelfstandig ondernemer was. Hij acht het in deze situatie niet nodig de voorgelegde bewijzen van geldstortingen verder te bekijken, omdat voor hem niet blijkt dat verzoeker afhankelijk was van deze financiële ondersteuning door de referentiepersoon om in zijn levensonderhoud te kunnen voorzien.

Verzoeker betwist deze motivering. Hij betoogt dat verweerder de feitelijke gegevens negeert, namelijk dat hij tijdig alle door de wet vereiste documenten heeft voorgelegd en hij afhankelijk is van de materiële bijstand van zijn broer om te kunnen overleven in zijn herkomstland. Hij wijst erop dat het bestuur rekening dient te houden met zijn financiële en sociale omstandigheden en dat niet alle bewijsstukken in rekening zijn gebracht. Aldus stelt hij dat verweerder heeft gehandeld in strijd met de rechtspraak van het Hof van Justitie. Hij betoogt dat het bestuur eigen criteria hanteert en deze ook nog eens zeer streng interpreteert, zoals de vereiste van geldoverschrijvingen van minstens zes maanden. Dit is volgens hem ook strijdig met *“de mededeling van de Europese Commissie”*. Hij benadrukt dat hij geldtransfers van zijn broer, de referentiepersoon, aan hem voor de periode van 20 juli 2020 tot en met 5 november 2022 heeft neergelegd, maar dat het bestuur deze stukken niet eens heeft onderzocht. Deze stukken tonen volgens hem een structurele en oprechte ondersteuning door de referentiepersoon aan. Hij stelt ook een stuk te hebben voorgelegd om te bewijzen dat hij geen eigendom heeft in zijn land van herkomst en dat hij er in december 2022 geen inkomsten genoot. Het gestelde door verweerder dat hij ondernemer is in Georgië en dus wel degelijk vermogend, is volgens verzoeker een louter vermoeden. Hij wijst op het gemiddeld maandloon voor een werknemer in Georgië van 150 euro, wat volgens hem niet volstaat om van te leven, nu de kosten van huur, nutsvoorzieningen, voeding, kledij, ... in dit land even hoog zijn als in België. Hij merkt ten slotte op dat het bestuur ervan op de hoogte is dat hij in 2015 reeds een eerste keer de gezinshereniging vroeg met zijn broer, dit uit pure noodzaak.

De Raad benadrukt dat, wat betreft het *“ten laste”* zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van deze voorwaarde dus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoeker het bewijs van de voorwaarde levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

Om na te gaan of verzoeker, in het land van herkomst, ten laste was van de referentiepersoon moet worden beoordeeld of hij in dit land gezien zijn economische en sociale toestand niet in staat was om in zijn basisbehoeften te voorzien en hiervoor op de ondersteuning van de referentiepersoon was aangewezen (naar analogie HvJ 9 januari 2007, C-01/05, Jia; HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Reyes). Om dit bewijs te leveren, legde verzoeker bij zijn aanvraag verschillende bewijzen van geldstortingen in de periode van juli 2020 tot november 2022 voor. Uit de voormelde rechtspraak volgt dat bewijsstukken moeten voorliggen die het bestuur toelaten vast te stellen dat er sprake is van een materiële ondersteuning

door de referentiepersoon, maar ook dat de aanvrager gezien zijn economische en sociale toestand in het land van herkomst op deze ondersteuning is aangewezen om in zijn basisbehoeften te voorzien. Zoals in de bestreden weigeringsbeslissing wordt gesteld, heeft verzoeker in dit verband een stuk voorgelegd waaruit blijkt dat er geen informatie is betreffende een belastbaar inkomen op zijn naam voor december 2022 en tevens een stuk waaruit blijkt dat op zijn naam geen onroerend goed staat geregistreerd in het land van herkomst. Verweerder heeft deze stukken echter bekeken en heeft geoordeeld dat zij niet toelaten vast te stellen dat verzoeker gelet op zijn socio-economische situatie in het land van herkomst niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien. Hij wees er op dat beide documenten handelen over december 2022, terwijl verzoeker op dat moment reeds in België verbleef en deze stukken dan ook niet meer relevant zijn. Verder wees hij er op dat in het eerste stuk ook wordt vermeld dat verzoeker een zelfstandige ondernemer is en dat in het tweede stuk wordt vermeld dat de gegevens van het register van rechten op onroerend goed geen volledig beeld bieden van de mogelijke eigendommen van verzoeker. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, lagen er dus geen concrete bewijselementen voor aan de hand waarvan kon worden vastgesteld dat hij zich in het land van herkomst bevond in een preciaire economische en sociale toestand die maakte dat hij daadwerkelijk was aangewezen op de overgemaakte gelden van de referentiepersoon om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien. De Raad acht het dan ook niet kennelijk onredelijk waar verweerder in de voorliggende situatie op basis van de voorgelegde stukken heeft geoordeeld dat niet of onvoldoende blijkt dat verzoeker voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst daadwerkelijk ten laste was van de referentiepersoon. In deze situatie kan verzoeker niet overtuigen dat verweerder de voorgelegde geldoverschrijvingen nog verder diende te beoordelen en hieraan wordt ook geen afbreuk gedaan door verzoekers stelling dat de geldoverschrijvingen regelmatig en “oprecht” zijn.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, heeft verweerder zijn weigeringsbeslissing niet louter gebaseerd op het gegeven dat verzoeker zelfstandig ondernemer is en dus vermogend zou zijn. Hij heeft ook aangegeven dat verzoeker nalaat om aannemelijk te maken dat hij voor de komst naar België als zelfstandig ondernemer niet de nodige inkomsten kon genieten om in zijn basisbehoeften te voorzien. In dit verband moet ook worden benadrukt dat de bewijslast ter zake op verzoeker rust en verweerder terecht heeft geoordeeld dat hij ter zake niet kon volstaan met stukken die hooguit iets zeggen over zijn situatie in het land van herkomst nadat hij aldaar reeds was vertrokken. In zoverre verzoeker nog stelt dat het gemiddelde maandloon van een werknemer in Georgië 150 euro bedraagt en dat hiervan niet kan worden geleefd, daar de huurprijzen en dergelijke even hoog liggen als in België, wijst de Raad erop dat hij hiervan geen enkel begin van bewijs bijbrengt en dat het bijgevolg gaat om blote beweringen. Verzoeker liet na concrete bewijzen voor te leggen inzake zijn inkomsten als zelfstandig ondernemer in het land van herkomst en aan te tonen dat deze hem niet toelieten in dat land in zijn basisbehoeften te voorzien.

In zoverre hij verwijst naar een eerdere poging tot gezinshereniging met zijn broer in 2015, wijst de Raad erop dat verzoeker zelf aangeeft dat hij vervolgens is teruggekeerd naar Georgië en pas in november 2022 terugkeerde naar België. Uit deze eerste procedure kan in geen geval blijken dat verzoeker voorafgaand aan zijn komst naar België in november 2022 in het land van herkomst gelet op zijn socio-economische situatie aldaar was aangewezen op de ondersteuning van zijn broer in België om in zijn basisbehoeften te voorzien.

In het licht van de feitelijkheden van de concrete voorliggende zaak, toont verzoeker met zijn uiteenzetting niet aan dat verweerder op onzorgvuldige dan wel kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat aan de hand van het voorgelegde stukken niet of onvoldoende blijkt dat hij van in het land van herkomst ten laste is van de Portugese referentiepersoon. Er blijkt ook niet dat verweerder ter zake enige voorwaarde heeft toegevoegd aan de wet of heeft gehandeld in strijd met de rechtspraak van het Hof van Justitie.

2.9. Een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel in de toepassing van de artikelen 47/1 of 47/3 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.10. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven en luidt verder als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de

openbare orde en het voorkomen van straffbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66; EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 84).

De Raad onderzoekt dit middel in eerste instantie ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, die een antwoord vormt op de aanvraag van verzoeker om op grond van zijn gezins- of familieleven met zijn broer te worden toegelaten tot een verblijf.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) oordeelt zo dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

De afhankelijkheidsrelatie moet aldus de gebruikelijke banden, die tussen familieleden bestaan, overstijgen. In casu dient een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie te worden aangetoond tussen verzoeker en zijn broer, de referentiepersoon.

De Raad herhaalt dat in het arrest Rahman van het Hof van Justitie de afhankelijkheidsband van ruimere familieleden wordt beschreven als volgt: *“Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen. [...] Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”* (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, 32)

De verblijfsvoorwaarden zoals deze zijn opgesteld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet liggen in de lijn van wat het Hof van Justitie stelt in het arrest Rahman, met name dat er sprake moet zijn van *“nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie (...) wegens bijzondere feitelijke omstandigheden”*, door aan te tonen dat er sprake is van een *“financiële afhankelijkheid”* of *“ernstige gezondheidsredenen”* (*“ten laste”*) of dat de betrokkene behoort tot het *“huishouden”* van de burger van de Unie (deel uitmaken van het gezin).

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, met name dat het *“ander familielid”* in het herkomstland ten laste is van de referentiepersoon, of deel uitmaakt van diens gezin, verschilt in wezen dus niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, met name een situatie waarin er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, waarbij het bestaan van een beschermenswaardig gezins- of familieleven wordt nagegaan hetgeen in de thans voorliggende situatie van meerderjarige broers vereist dat de bijkomende elementen van afhankelijkheid worden nagegaan. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM

reeds werd doorgevoerd in deze wettelijke bepaling, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor ruimere familieleden van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie mutatis mutandis RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

Uit voorgaande bespreking blijkt dat verzoeker geen schending van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet aantoonde. Gezien het gebrek aan afdoende bewijs van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met zijn broer, kan de Raad het bestaan van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn broer – of nog een beschermenswaardig gezinsleven – niet vaststellen. Deze vaststelling volstaat wat de eerste bestreden beslissing betreft.

Waar verzoeker ook de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert voor wat de tweede bestreden beslissing betreft, het bevel om het grondgebied te verlaten, wijst de Raad erop dat in deze beslissing nog wordt gemotiveerd als volgt: *“Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”*

Aldus is er wel degelijk rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker gaat niet concreet in op deze motieven, maar herhaalt dat het bestuur geen correcte beoordeling van de feiten heeft doorgevoerd en een *“compleet overhaaste”* beslissing heeft genomen. Met deze uiteenzetting maakt hij echter nog niet aannemelijk dat verweerder op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot zijn oordeel is gekomen.

De Raad herhaalt dat uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden slechts als dusdanig worden beschermd door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het is dus niet kennelijk onredelijk van verweerder om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven aan verzoeker in weersprek van het voorgehouden gezins- of familieleven, waar verweerder stelt dat de bijzondere afhankelijkheid van verzoeker ten opzichte van zijn broer niet of onvoldoende blijkt. Verzoeker toont niet aan dat het door hem ingeroepen gezins- of familieleven als dusdanig onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM. Andermaal blijkt niet dat op dit punt een belangenafweging zich opdrong of opdringt.

Voor zover verzoeker van oordeel zou zijn dat de bestreden verwijderingsbeslissing een inbreuk zou uitmaken op zijn privéleven, dient de Raad vast te stellen dat hij geenszins concreet aantoonde dat hij in België een privéleven heeft ontwikkeld dat onder de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming kan vallen. Hij weerlegt daarenboven het gestelde in deze bestreden beslissing ook niet dat in redelijkheid van hem kan worden verwacht dat hij opnieuw een leven kan opbouwen in zijn herkomstland. Verweerder wijst hierbij ook op het precaire karakter van het verblijf in België. De Raad benadrukt dat de vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (zie bv. EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Verzoeker doet geen enkele moeite om concrete argumenten naar voor te brengen die kunnen wijzen op dergelijke *“zeer uitzonderlijke omstandigheden”* en die kunnen toelaten vast te stellen dat zijn particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door verweerder beschermde algemeen belang, dat is gediend met een correcte toepassing van de verblijfswetgeving. De Raad herhaalt dat een bijzondere afhankelijkheidsband tussen verzoeker en zijn broer met de Portugese nationaliteit niet blijkt. Er wordt geen enkel concreet element naar voor gebracht dat kan wijzen op een disproportionaliteit tussen het algemeen belang en de persoonlijke belangen van verzoeker.

Een schending van de artikelen 74/13 van de Vreemdelingenwet en 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.11. In zoverre verzoeker aangeeft dat de bestreden beslissingen een schending van artikel 3 van het EVRM met zich mee zouden brengen, merkt de Raad verder op dat hij geen overtuigende argumenten naar voor brengt om zijn stelling te onderbouwen dat een terugkeer naar zijn land van herkomst *“erg verregaande gevolgen”* met zich mee zou brengen *“op menselijk en humanitair vlak”*. Er moet worden aangenomen dat verzoeker hiervoor andermaal steunt op het ten laste zijn van zijn broer, maar in dit verband werd reeds vastgesteld dat hij geen werkelijke band van afhankelijkheid met zijn broer aantoonde. Een schending van artikel 3 van het EVRM kan in geen geval blijken.

2.12. Waar verzoeker stelt dat het *“onmiddellijk – zonder enige voorafgaande info vergaard te hebben – uitspreken van een weigeringsbeslissing en een BGV”* verregaande gevolgen met zich mee brengt *“op menselijk en humanitair vlak”*, wijst de Raad er nog op dat verzoeker geenszins concreet duidt welke andere informatie er nog ter beschikking kon worden gesteld aan het bestuur die tot een andere uitkomst had kunnen leiden. De Raad stelt daarenboven vast dat verzoeker de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in zijn aanvraag voor de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en deze met alle nodige stukken te onderbouwen en hij van deze mogelijkheid gebruik heeft gemaakt. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder bij hem nog nieuwe informatie had moeten opvragen of hem hiertoe de kans had moeten geven.

2.13. Gelet op wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissingen zijn genomen met miskenning van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel. De uiteenzetting van verzoeker laat ten slotte niet toe te vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt ook dat het aan verzoeker toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur hij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

2.14. Het onderdeel van het middel waarin verzoeker een schending aanvoert van het VN- Kinderrechtenverdrag is ten slotte, bij gebrek aan de vereiste toelichting, onontvankelijk. Verzoeker duidt noch de concrete bepaling uit dit verdrag die hij geschonden acht noch licht hij concreet toe op welke wijze deze bepaling zou zijn geschonden. Verzoeker betwist trouwens het motief niet dat hij geen minderjarige kinderen heeft in België.

2.15. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend drieëntwintig door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS